

gen, til at følge Trop med andre Kommunalbestyrelser. Det har vist sig paa mange Omraader, ikke mindst paa Alderdomsunderstøttelsens, at de mere smaalige, de mere sendrægtige Kommunalbestyrelser blive tvungne til at følge Trop med de andre.

Det ærede Medlem udtalte sig bl. a. meget stærkt imod, at man ved dette Forslag gav et Tilskud til Kommunerne, og han ivrede imod det med den samme Motivering som den ærede Ordfører for Flertallet ud fra den Opfattelse, at det vilde skade Folkeskolen som Folkeskole. Den Opfattelse kan jeg ikke dele. Dette, at Kommunerne rundt omkring i Landet, som ere trykkede ikke alene af Udgifter til Skolevæsenet, men af Udgifter til saa mange andre Ting, faa en Støtte til deres Læreres Lønninger, vil ikke i mindste Maade forrykke Kommunalbestyrelsernes Stilling til Folkeskolen. Administrationen kan meget vel være baade folkelig og demokratisk, fordi Staten yder et Bidrag dertil. Den Tanke, at Staten i højere Grad end hidtil bør komme Kommunerne til Hjælp ved Udredelsen af Lærerlønningerne, ved Oprettelsen af ny Skoler, ved en videre Udvikling af Skolen, vinder stadig mere og mere Fodfæste. I det Byraad, hvor jeg har Sæde, have saaledes alle Medlemmerne, uanset Partianskuelser, sluttet sig til den Tanke, at nu maa Tiden være inde til, at Kommunalbestyrelserne rundt omkring i Landet forene sig om at rette en Henvendelse til Regering og Rigsdag om at komme Kommunerne til Hjælp. Forholdet er i alt Fald i mange Bykommuner dette, at vi faa fra Landkommunerne og mindre Bykommuner et meget stort Antal af skolepligtig Ungdom, som vi skulle sørge for at skaffe fornøden Undervisning og Opdragelse. Det betyder for hvert Aar en stadig forøget Udgift, og det forekommer mig at være rimeligt, retfærdigt og naturligt og i Skolens sande Interesse, at Staten bliver i højere Grad interesseret i, at Skolevæsenet i alle vore Kommuner bæres frem til en saa god Stilling som vel muligt. Jeg tror derfor, at Mindretallets Forslag er i Overensstemmelse med den Stilling, man har taget til dette Spørgsmaal rundt omkring i de kommunale Styrelser, ikke mindst fordi det virker som en Opfordring til de kommunale Styrelser, der maatte være noget betænkelige ved at yde en Lønforhøjelse til deres Lærere. Netop i Betragtning af, at saadanne Kommuner findes, tror jeg,

dette vil virke som en sund og naturlig Stimulans paa dem.

I Anledning af de Udtalelser, der ere faldne fra Ministerbænken, vil jeg udtale Ønsket om, at hvis her kommer til at foreligge Forslag til en omfattende Revision af Lærerlønningerne, det da maa betyde en virkelig Forhøjelse af Lærernes Grundløn. Denne Del af vort Samfunds Medlemmer, der udfører en ansvarsfuld og saare nyttig Gerning, har altid været lavt lønnet og har aldrig faaet Erstatning af Samfundet for det Arbejde, de have gjort. Jeg udtaler Haabet om, at det maa lykkes at føre en omfattende Lønningsforhøjelse igennem, støttende mig til, at Landboernes Repræsentanter ellers have vist, at de paaskønne et dygtigt og udmærket Arbejde, udført af enkelte Mænd til Støtte for Landbrugets forskellige Institutioner og for de Øjemed, som ere knyttede til Landbruget. Naar der er Tale om Ansættelse af Landbrugskonsulenter eller af Direktører ved de økonomiske Foretagender, som Landmændene sidde inde med, har man i de senere Aar forstaaet, at man faar ikke god Arbejdskraft til daarlig Løn, og man regner ikke med Lønninger paa 1,000—1,500 og 1,800 Kr. Naar jeg gaar Rækken af de Mænd igennem, der f. Eks. i dette Ting sidde inde med økonomiske Tillidshverv fra Landbrugets Side, ere Lønningerne ikke 1,000 eller 2,000 Kr., men de ere oppe ved 6—7,000 Kr., for enkeltes Vedkommende paa en halv Snes Tusinde. De Lønninger, som bydes en Mængde Mænd, som i større eller mindre Grad ere knyttede til Landbrugets økonomiske Interesser, ere betydeligt over dem, man byder Folkeskolens Lærere. Jeg udtaler derfor Ønsket om, at det samme — jeg vil ikke sige Storsyn, men — ikke smaalige Syn, som Landboernes Repræsentanter baade i det politiske og i det økonomiske Liv have haft for at højne Lønningerne, ogsaa maa vise sig paa dette Omraade.

Vi ere saa langt nede — og det have Lærerne altid været, fordi indtil Dato er det Overklassen, der i væsentlig Grad har bestemt de økonomiske Vilkaar, Folkeskolens Lærere skulde virke —, at det, der trænges til, er en gennemgribende og alvorlig Forhøjelse af Folkeskolens Læreres Lønninger. Det drejer sig ikke her om Forhøjelse af en lille Løn med 100 eller 200 Kr., men Grundlønnen bør sættes saadan op, at Lærerne virkelig kunne siges at være fri for enhver Art af økono-